

első fellépte a „Cigánybáró” Barinkay-jában volt. A rádió állandó énekesé, úgyszintén a His Master's Voice gram-mofon társaságnak is legnépszerűbb művésze. 1926. júl. havában a Városi Színház szerződtette. 1928-ban 108 estén lépett fel. Főbb szerepei: Barinkay (Cigánybáró), Pinkerton (Pillangókisaszszony), Florestan (Fidelio), Alfréd, (Denevér), Rigoletto, Edgar (Lammermoori Lucia), Alfréd (Traviata), Tamino (Varázsfuvola), továbbá a Don Juan, Tosca, Szevillai borbély stb. főszerepei.

Szeged-csongrádi takarékpénztár 1859
február havától 5 éven keresztül évi 200 forint segélyt juttatott a Nemzeti Színház javára.

Szegedi színészet. 1. A piaristák drámajátékai. Szeged város színészeti multja mint megannyi magyar városé az iskolai színjátékokkal, a piaristák működésével kezdődik. E bölcsőkorban Szeged lakossága a kialakulás állapotában van. A törökök elűzése után új népek lepik el a város területét, s a visszaköltözőkön kívül igen sok az idegen leteleplő német és szlávajkú. A XVIII. század elején a város még háromnyelvű lakosságát a latin nyelv kapcsolta össze. Ez volt a hivatalos és általában társalgási nyelv. A város az 1720-ban Szegedre telepített piaristáktól elsősorban azt követelte, hogy a vezetésük alá adott gimnázium tanulói a latin nyelvet úgy sajátítsák el, hogy azt anyanyelvük gyanánt használhassák. A kegyesrendi atyák egyik fontos nevelési célja volt, hogy az ifjúságot a nyilvános szereplésekre előkészítsék, aminek leghatásosabb eszköze a nyilvánosan rendezett drámajáték. Az első ilyen előadást 1722-ben rendezték az atyák, amikor az itt tanárkodó Pécsi Domokos atya „Mutius Scaevola” című drámáját adták elő. A piarista drámajátékok helye a gimnáziumban, vagy az ugyanottani kolostor refektóriumában felállított színpadon volt. 1723-ban a város tanácsa már pénzt áldoz a drámajátékokra, s 1735. augusztus 1-én megnyílik az első piarista színház, majd ennek pusztulása után, 1755-ben, a második. Míg az első

színpadon magyar nyelvű előadás nem volt, a második színpadon Perczel Imre atya, a későbbi rendfőnök 1758-ban tanulóival előadta az „Adakozó öregről és fősvény ifjuról” című vígjátékát magyarul. Ez tehát az első magyarnyelvű szegedi előadás emléke. 1762-ben Dugonics András is előadta növendékeivel ismeretlen magyar vígjátékát, majd példája nyomán szinte évenként ismétlődnek a magyar drámajátékok. Az előadások legnagyobb részét a városi tanács, a hadsereg magasrangú tisztjei, vagy a kegyesrend itt időző provinciális tisztjeire rendezték, s ez által a drámajátékok előadásának társadalmi jelentőséget adtak. A piaristák mintegy 90 drámajátékot mutattak be a XVIII. században. A polgárság a feljegyzések szerint tapsorkánnal jutalmazta a szereplőket és az előadást rendező szerző-tanárt. A színészet töretlen talaja lassankint termőképpessé vált, a közönség fokozatosan megérett a hivatásos színészet befogadására.

2. A német színészet kora. A város művelődési állapotára igen jellemző, hogy bár magyaros jellege el nemenyészett, polgárai legnagyobb részét írtak, olvastak és beszéltek németül. Ez tette lehetővé, hogy már 1765-ben megjelent az első német színtársulat, melynek igazgatója Schwertberger József volt. Ő indította meg a német igazgatók több mint száz évig tartó vándorútját Szegedre, de ahogy neki nem sikerült a német színészetet állandósítani, úgy a többi igazgató is csak átmeneti állomásnak tekinthette a várost. A német színtársulatok szegedi előadásai csak arra voltak jók, hogy a közönség színházkedvelő hajlandóságát ápolják és a hazafiakban a magyar színészet megteremtésének vágyát ébrentartsák.

3. Kelemen László és a kolozsváriak kora. A magyar színészetet Kelemen László teremtette meg semmiből, küzdve a rosszakarattal, a nemtörődömséggel és a végzet ellen. Az 1790-ben alakult színtársulat 1796-ban feloszlott s Kelemen László három évi munka után Nagyváradon újra megkezdte az előadásokat s innen Debrecenbe akarta vezetni csapatát. Figyelme azonban Szeged felé